

Skarżąca podnosi w tym kontekście, że w szeregu procedur zezwolenia odpowiednio i wystarczająco udowodniła, że produkowany przez nią dodatek paszowy zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia nr 1831/2003 nie ma szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi i zwierząt lub dla środowiska. Poza tym Komisja i EFSA nie obaliły tych dowodów.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ⁽²⁾

Skarżąca podnosi tu, że u podstaw zaskarżonego rozporządzenia brak jest prawidłowej i pełnej analizy ryzyka.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002

Skarżąca twierdzi tu między innymi, że Komisja nie może też uzasadniać zaskarżonego rozporządzenia zasadą ostrożności, o której mowa w art. 7 rozporządzenia nr 178/2002. Poza tym twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie również przy uwzględnieniu zasady ostrożności narusza wymogi art. 7 ust. 2 rozporządzenia 178/2002.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa Unii

Skarżąca zarzuca w tym kontekście naruszenie prawa do wysłuchania, prawa do sprawiedliwego postępowania oraz zasady proporcjonalności.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 19 rozporządzenia nr 1831/2003

W tym miejscu zarzuca się, że Komisja nie dochowała dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 19 rozporządzenia nr 1831/2003 na kontrolę decyzji lub zaniechała EFSA i że wniosek skarżącej o weryfikację stanowiska EFSA rozstrzygnęła dopiero po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 sierpnia 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Portugal Telecom SGPS, SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-208/13)

(2013/C 164/38)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Portugal Telecom SGPS, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: N. Mimoso Ruiz i R. Bordalo Junqueiro, advogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 306, obciążając Komisję kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez skarżącą;
- pomocniczo, o obniżenie grzywny zastosowanej wobec skarżącej na podstawie art. 2 ww. decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji wskazuje się, że Portugal Telecom i Telefónica S.A. naruszyły art. 101 TFUE poprzez włączenie klauzuli dziewiątej do porozumienia o nabyciu przez Telefónica S.A. pakietu akcji Brasilcel NV posiadanego przez Portugal Telecom, którą Komisja zinterpretowała jako porozumienie o niekonkurowaniu niezależne od odnośnej transakcji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasadniczych wymogów formalnych:

— skarżąca uważa, że decyzja nie zawiera uzasadnienia, ponieważ zawarte uzasadnienie zawiera braki, nieścisłości i błędy w istotnych kwestiach, które powodują w nieuchronny sposób nieważność jej wniosków;

— skarżąca uważa, że decyzja obarczona jest brakiem wystarczających dowodów w zakresie, w jakim Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu, który osłabiłby dowód przedstawiony przez skarżącą, z którego wynika, że klauzula 9-ta porozumienia zawierała zobowiązanie do niekonkurowania, które z uwagi na okoliczności jego powstania nie mogło stać się skuteczne bez uprzedniego jego zatwierdzenia przez obydwie strony;

— skarżąca uważa ponadto, że klauzula 9-ta porozumienia nie może zostać zaklasyfikowana jako ograniczenie ze względu na cel oraz że Komisja nie wykazała, co do niej należało, istnienia aktualnego lub potencjalnego skutków ograniczających, które mogłyby naruszać zasady konkurencji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatu i prawa związanego z jego stosowaniem

— Skarżąca uważa, że decyzja narusza prawo Unii w zakresie, w jakim obarczona jest następującymi wadami:

a) oczywistym błędem w ustaleniach faktycznych, w odniesieniu do dowodów i wystarczających dowodów w zakresie, w jakim Komisja ocenia i błędnie interpretuje dane przedstawione przez strony postępowania, a w konsekwencji nie włącza do akt bardziej wiarygodnych wniosków;

b) błąd w wykładni art. 101 TFUE, a w konsekwencji naruszenie rzeczowego przepisu w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała w błędny i nieuzasadniony sposób strony jako potencjalnych konkurentów na wszystkich rynkach objętych rzekomo spornym obowiązkiem niekonkurowania; rzeczony obowiązek nie mógł zostać zaklasyfikowany jako ograniczenie ze względu na cel i Komisja nie wykazała wystąpienia jakichkolwiek skutków;

c) naruszenie obowiązku dochodzenia i orzekania, w zakresie w jakim decyzja nie porusza ani nie obala wszystkich odnośnych argumentów przedstawionych przez strony, w szczególności w odniesieniu do zakresu klauzuli o niekonkurowaniu;

d) naruszenie zasady *in dubio pro reo* W ZAKRESIE, W JAKIM Komisja uznaje za oczywiste niektóre okoliczności niekorzystne dla skarżącej, odnośnie do których istnieją wątpliwości co do ich powagi i odnośnie do których sama Komisja nie ma pewności;

e) naruszenie zasad, do przestrzegania których Komisja była zobowiązana przy stosowaniu grzywien, a dokładniej zasad wymienionych w pkt 13 jej wytycznych w tej dziedzinie w zakresie, w jakim Komisja obliczyła kwotę grzywny dla wszystkich rynków komunikacji elektronicznej, niezależnie od tego, czy były one położone na Półwyspie Iberyjskim, pomijając również okoliczność, iż w każdym razie zarzucane naruszenie ustało po 29.10.2010.

f) naruszenie zasady proporcjonalności z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy i kryteria, jakie powinny być przestrzegane przy stosowaniu grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2013 r. — Ferracci przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/13)

(2013/C 164/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pietro Ferracci (San Cesareo, Włochy) (przedstawiciele: A. Nucara i E. Gambaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r.;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzutu i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona w związku z decyzją Komisji C(2012) 9461 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., stwierdzającej niezgodność ze wspólnym rynkiem, nie nakazując przy tym jej odzyskania, pomocy przyznanej w związku ze zwolnieniem z podatku gminnego od nieruchomości (ICI), na rzecz podmiotów niekomercyjnych prowadzących pewne rodzaje działalności oraz stwierdzającej, że nie stanowi pomocy państwa uprzywilejowane traktowanie przyznane Kościołowi i niektórym stowarzyszeniom sportowym na podstawie art. 149 tekstu jednolitego ustawy o podatku dochodowym (TUIR), ani zwolnienie z IMU [(Imposta Municipale Propria — podatku gminnego)] przyznane niektórym podmiotom prowadzącym szczególną działalność.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu oraz błędnej wykładni art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

— W tym zakresie podniesione zostało, że pozwana, mimo iż stwierdziła naruszenie art. 107 i 108 TFUE, nie nakazała odzyskania rzeczowej pomocy państwa. W tym względzie skarżący uważa, że nie występuje żadna szczególna okoliczność, która prowadziłaby do całkowitej niemożności odzyskania pomocy, a w każdym razie taka całkowita niemożność nie została wykazana.